ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА V. TRSTENJAK,
представено на 11 септември 2008 година [1]

I — Въведение

1. По настоящото дело от Съда се иска да се произнесе по жалба, подадена от бившия член на Европейския парламент Koldo Gorostiaga Atxalandabaso (наричан по-нататък „жалбоподателят“) срещу Определението на Първоинстанционния съд от 24 април 2007 г. по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (T-132/06) [2].

2. С това определение Първоинстанционният съд отхвърля подадената от жалбоподателя жалба за отмяна на решението на генералния секретар на Европейския парламент от 22 март 2006 г. относно възстановяването на недължимо изплатени парламентарни надбавки.

1 — Език на оригиналния текст: немски.
2 — T-132/06.

II — Правна уредба

3. Член 27 от Правилника за изплащане на разноски и надбавки на членовете на Европейския парламент (наричан по-нататък („Правилникът за разноски и надбавки“) inter alia предвижда:

„2. Член на ЕП, който счита, че настоящият правилник не се прилага правилно, може да се обърне в писмен вид към генералния секретар. В случай че не бъде постигнато съгласие между члена на ЕП и генералния секретар, въпросът се отнася до квесторите, които вземат решение след провеждане на консултации с генералния секретар. Квесторите могат да се консултират също така с председателя и/или с Бюрото.

3. Ако след консултация с квесторите генералният секретар се увери със сигурност, че сумите са недължимо платени като

надбавки, предвидени от настоящата правна уредба в полза на членовете [на Европейския парламент], той разпорежда сумите да бъдат възстановени от съответния член на Европейския парламент.

4. В изключителни случаи и по предложение на генералния секретар, направено след провеждане на консултации с квесторите, Бюрото може, в съответствие с член 73 от Финансовия регламент и правилата за неговото прилагане, да възложи на генералния секретар да спре временно изплащането на парламентарните надбавки, докато членът на Европейския парламент не възстанови недължимо използваните суми.

Решението на Бюрото се взима, като се отчита действителното изпълнение на мандата на члена на Европейския парламент и правилното функциониране на институцията, като преди вземането на решението съответният член на Европейския парламент първо бива изслушан.“

4. Член 71, параграф 2 от Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общност (наричан по-нататък „Финансовият регламент“) [3], гласи:

„Собствените ресурси, предоставяни на Комисията, както и всички вземания, които са определени като безспорни, ликвидни и изискуеми, се установяват чрез нареждане за събиране на вземания до счетоводителя, последвано от дебитно известие, изпратено на длъжника, като и двете се съставят от отговорен разпоредител с бюджетни кредити.“

5. Член 73, параграф 1 от Финансовия регламент има следното съдържание:

„Счетоводителят предприема действия по надлежно установените от отговорния разпоредител с бюджетни кредити нареждания за събиране на вземания. Счетоводителят полага необходимата грижа, за да гарантира, че Общностите ще получат своите приходи и следи за опазване на техните права.

Счетоводителят пристъпва към събиране чрез прихващане с насрещно вземане, което Общностите имат към всеки длъжник, който от своя страна има безспорно, ликвидно и изискуемо вземане към Общностите.“

3 — ОВ L 248, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 198.

6. Член 83 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2342/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година относно определянето на подробни правила за прилагането на Регламент № 1605/2002 [4] предвижда:

„На всеки етап от процедурата счетоводителят, след като уведоми отговорния разпоредител с бюджетни кредити и длъжника, събира установените вземания чрез прихващане, в случаите когато длъжникът също има безспорно, ликвидно и изискуемо вземане към Общностите в размер на установена от платежно нареждане сума.“

7. Член 5 от Вътрешния правилник за изпълнението на бюджета на Европейския парламент, приет на 4 декември 2002 г. от Бюрото на Парламента, гласи:

„3. С решение за оправомощаване, взето от председателя като представител на институцията, генералният секретар се определя за главен оправомощен разпоредител с бюджетни кредити.

4. Оправомощаването на оправомощените разпоредители с бюджетни кредити се извършва от главния оправомощен разпоредител с бюджетни кредити. Вторичното оправомощаване на вторично оправомощените разпоредители с бюджетни кредити се извършва от оправомощените разпоредители с бюджетни кредити.“

III — Факти и производство

A — *Обстоятелства, предхождащи спора*

8. Жалбоподателят е бивш член на Европейския парламент в рамките на неговия пети мандат (1999—2004 г.). С писмо от 26 ноември 2003 г. генералният секретар на Европейския парламент установява, че жалбоподателят е задължен спрямо Европейския парламент за сума в размер на 176 516 EUR предвид невъзможността да се представят документи с доказателствена стойност за използването на различни парламентарни надбавки. Част от дължимата сума вече е била възстановена, считано от 2002 г.

9. С решението си от 24 февруари 2004 г. генералният секретар разпорежда да бъде удържана част от надбавката за престой и от надбавката за общи разноски, за да бъде събрана чрез прихващане останалата част от дължимото плащане в размер на 118 360,18 EUR. Освен това посоченото

4 — ОВ L 357, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1 том 4, стр. 3.

решение предвижда, че при прекратяване на мандата на жалбоподателя до погасяване на сумата, която се дължи на Европейския парламент, се възстановяват всички други дължими на жалбоподателя плащания.

10. На 20 април 2004 г. жалбоподателят подава пред Първоинстанционния съд жалба за отмяна на решението от 24 февруари 2004 г. В подкрепа на исканията си за отмяна на решението той изтъква осем правни основания.

11. С Решение от 22 декември 2005 г. по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (T-146/04) [5] Първоинстанционният съд частично отменя решението от 24 февруари 2004 г. В точка 84 от решението Първоинстанционният съд заключава, че обжалваното решение по същество съдържа две части, а именно, от една страна, заключението на генералния секретар, че посочената в това решение сума е била недължимо изплатена на жалбоподателя и следва да бъде възстановена, а от друга страна, решението събирането да се извърши чрез прихващане с дължимите на последния надбавки. След като разглежда второто твърдение за нарушение от първото правно основание, свързано само със законосъобразността на втората част от обжалваното решение, Първоинстанционният съд постановява, че посоченото решение трябва да бъде отменено, доколкото с него се разпорежда събирането чрез прихващане на сумите, дължими от жалбоподателя. Първоинстанционният съд обосновава решението си с нарушение на процедурата, предвидена в член 27, параграф 4 от Правилника за разноски и добавки, тъй като генералният секретар не бил компетентен да разпореди въпросното прихващане, без това да му е било възложено от Бюрото.

12. Първите две точки от диспозитива на посоченото съдебно решение гласят:

„1. Отменя решението на генералния секретар на Европейския парламент от 24 февруари 2004 г. относно възстановяването на сумите, изплатени на жалбоподателя като парламентарни разноски и надбавки, доколкото с него се разпорежда събирането чрез прихващане на сумите, дължими от жалбоподателя.

2. Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.“

13. Нито една от страните не обжалва това съдебно решение.

5 — Recueil, стр. II-5989.

14. С решение от 1 февруари 2006 г. и на основание на член 27, параграф 4 от Правилника за разноски и добавки Бюрото възлага на генералния секретар събирането на недължимо изплатените надбавки.

15. На 22 март 2006 г. генералният секретар приема друго решение (наричано по-нататък „обжалваното решение“) срещу жалбоподателя, с което е възобновена процедурата по събиране на вземането срещу него, като е следвало да бъдат отстранени нередовностите на процедурата, състоящи се в липса на възлагане съгласно изискванията на Решение от 22 декември 2005 г.

16. В обжалваното решение генералният секретар взема предвид както Решение от 22 декември 2005 г., така и решението на Бюрото от 1 февруари 2006 г. Той се позовава също така на основните етапи от процедурата, довела до установяване на дълга в размер на 118 360,18 EUR, както и на обстоятелството, че решението е прието в изпълнение на съдебното решение от 22 декември 2005 г.

17. Съгласно точка 1 от диспозитива на обжалваното решение и в съответствие с член 73 от Финансовия регламент на счетоводителя на Парламента е възложено да пристъпи към събиране на вземането в размер на 118 360,18 EUR. Точки 1 и 2 уточняват, че възстановяването може да се извърши чрез прихващане с различни надбавки и други дължими на жалбоподателя плащания.

Б — *Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното определение*

18. На 12 май 2006 г. жалбоподателят подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба за отмяна на решението от 22 март 2006 г. Той иска отмяна на обжалваното решение и осъждане на Парламента да заплати съдебните разноски.

19. В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава на единадесет правни основания, всички от които са отхвърлени от Първоинстанционния съд. С обжалваното определение Първоинстанционният съд отхвърля жалбата в нейната цялост и осъжда жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

20. В следващите точки ще бъдат разгледани единствено частите от обжалваното определение, които касаят настоящата жалба.

21. С първото си правно основание жалбоподателят изтъква нарушение на силата на пресъдено нещо, като счита, че не е било възможно да се извърши отстраняване на нередовностите на процедурата по събиране, тъй като Първоинстанционният съд е отменил решението от 24 февруари 2004 г. поради нарушение на правилата за компетентност. Следователно несъществуването на този акт в правния мир не допускала валидно отстраняване на нередовностите.

22. В това отношение в точка 30 от обжалваното определение Първоинстанционният съд отбелязва, че предвид член 27, параграф 4 от Правилника за разноски и добавки в съответствие с тълкуването му в точки 86—97 от решението генералният секретар със сигурност е можел валидно да приеме [спорното] решение от 22 март 2006 г., когато Бюрото му е възложило събирането на въпросните суми. По-нататък в точка 32 от обжалваното определение Първоинстанционният съд добавя, че дори удръжката от 40 398,80 EUR да е загубила правното си основание след решението, това обстоятелство нямало за последица заличаването на дълга на жалбоподателя към Парламента, който възлиза на 118 360,18 EUR, тъй като дали този дълг е могъл да бъде частично намален чрез прихващане, било различен въпрос.

23. Ето защо Първоинстанционният съд отхвърля първото правно основание като явно неоснователно.

24. С третото правно основание на жалбата си жалбоподателят се позовава на съществуването на непреодолима сила, за да обясни невъзможността да бъдат представени документи с доказателствена стойност, свързани с някои направени от него разноски.

25. Първоинстанционният съд отхвърля това правно основание като явно недопустимо, доколкото според него с този довод се поставя под въпрос силата на пресъдено нещо на Решението от 22 декември 2005 г.

26. Със седмото си правно основание, на което се позовава в подкрепа на жалбата си, жалбоподателят оспорва липсата на съобщаване на решението на Бюрото от 1 февруари 2006 г. Той счита, че Европейският парламент бил нарушил член 20 от Европейския кодекс за добро административно поведение, който предвижда задължение за съобщаване на решенията, които засягат правата или интересите на гражданите.

27. Първоинстанционният съд отхвърля това правно основание като явно неоснователно, позовавайки се на правно необвързващия характер на този кодекс.

В — *Производство пред Съда и искания на страните*

28. Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя на 2 юли 2007 г. и е вписана в регистъра на секретариата на Съда на 5 юли 2007 г. Със своята жалба той иска от Съда:

— да отмени Определението на Първоинстанционния съд от 24 април 2007 г. по дело Т-132/06,

— да се произнесе окончателно по спора,

— да отмени решението на генералния секретар на Европейския парламент от 22 март 2006 г., с което се разпорежда на жалбоподателя да възстанови сумата от 118 360,18 EUR и се налага удържане на различни парламентарни добавки, които Парламентът му дължи;

— да се осъди ответникът да понесе направените от него съдебни разноски и да заплати съдебните разноски, направени от жалбоподателя.

29. На 18 септември 2007 г. Европейският парламент представя писмения си отговор, в който моли Съда:

— да отхвърли жалбата изцяло като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

30. С Определение от 12 октомври 2007 г. председателят на Съда постановява, че не е необходимо да се представя писмена реплика.

31. След приключването на писмената фаза на производството са изслушани устните становища на страните, представени в хода на съдебното заседание от 5 юни 2008 г.

Г — *Правни основания на жалбата и доводи на страните*

32. Жалбоподателят изтъква шест правни основания срещу обжалваното определение.

33. С *първото си правно основание* жалбоподателят оспорва прилагането на член 111 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, което го лишавало от правото на справедлив съдебен процес, тъй като не бил изслушан предварително от Първоинстанционния съд, както и не е могъл да отговори на доводите на Парламента. Също така жалбоподателят допълва, че като не му е съобщил за това решение, преди да се произнесе с определение по делото, Първоинстанционният съд го е лишил от възможността да го оспори. Така Първоинстанционният съд нарушил правото на защита на жалбоподателя, принципа на състезателност и правото на справедлив съдебен процес.

34. Парламентът възразява, че Първоинстанционният съд е приложил правилно член 111 от своя Процедурен правилник и не е извършил никакво нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

35. С *второто си правно основание* жалбоподателят изтъква нарушение на принципа за безпристрастност, тъй като подадените от него две последователни жалби, довели до постановяването на Решение от 22 декември 2005 г. и на Определение от 24 април 2007 г. по делата Т-146/04 и Т-132/06, били разгледани по същество от едни и същи съдии. Съблюдаването на горепосочения принцип обаче изисквало, включително когато се касае за едно и също равнище на юрисдикция, един и същ съдия да не може да разглежда дело, основаващо се на факти, които са същите или са в достатъчна степен свързани с фактите по дело, в чието разглеждане вече е участвал.

36. Парламентът възразява, че тезата, застъпена от жалбоподателя, е лишена от всякакво правно основание и не намира подкрепа в общностната съдебна практика. Освен това делото, по което е постановено обжалваното определение, се отнасяло главно до въпроса дали Парламентът е изпълнил задълженията си, произтичащи от Решение от 22 декември 2005 г. Ето защо според Парламента не можело да се оспорва от правна страна фактът, че двете дела са разгледани от едни и същи съдии.

37. С *третото си правно основание* жалбоподателят изтъква, че Първоинстанционният съд погрешно е преценил обхвата на Решението от 22 декември 2005 г. След като решението на генералния секретар на Парламента от 24 февруари 2004 г. било отменено поради липса на компетентност, жалбоподателят всъщност нямал никаква причина да обжалва това съдебно решение пред Съда, тъй като констатацията на Първоинстанционния съд за липса на компетентност водела до несъществуването на това решение, опорочено от тази нередовност.

38. Парламентът възразява, че Първоинстанционният съд само частично е отменил решението на генералния секретар на Парламента от 24 февруари 2004 г. Всъщност решението било отменено само доколкото с него се разпореждало събирането чрез прихващане на сумите, дължими от жалбоподателя.

39. С *четвърто си правно основание* жалбоподателят оспорва системния отказ на Първоинстанционния съд да вземе предвид изтъкнатите от него доводи за отмяна на решението на генералния секретар на Парламента от 22 март 2006 г. Това последно решение представлявало ново решение, различно от решението от 24 февруари 2004 г. и следователно Първоинстанционният съд бил длъжен да разгледа формално и по същество всички правни основания, които той бил изтъкнал при неговото оспорване.

40. Парламентът отхвърля тези доводи и напомня, че в Решение от 22 декември 2005 г. Първоинстанционният съд е приел становището на Парламента, че паричните суми са били неоснователно изплатени. Ето защо нередовностите от решението от 24 февруари 2004 г. можело да бъдат валидно отстранени.

41. С *петото си правно основание* жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд за отказа му да разгледа правното основание, изведено от съществуването на непреодолима сила, въпреки че подобно правно основание не било изтъкнато в жалбата срещу решението от 24 февруари 2004 г. Жалбата му се основавала по-скоро на факти, настъпили едва след въпросното решение.

42. Парламентът посочва, че в хода на производството, довело до постановяване на Решение от 22 декември 2005 г., жалбоподателят вече се бил позовал по същество на идентично правно основание, и че Първоинстанционният съд правилно е отхвърлил това правно основание. Във всеки случай изтъкнатите от жалбоподателя факти в доказателство на съществуването на непреодолима сила били настъпили едва след приемането на решението от 22 март 2006 г. и следователно не можело да доведат до неговата отмяна.

43. С *шестото си правно основание* жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че погрешно е отказал да разгледа въпроса дали Парламентът е нарушил принципа на добрата администрация, предвиден в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз и в Кодекса за добро административно поведение. В това отношение жалбоподателят напомня, че този принцип е един от основните правни принципи, чието спазване се гарантира от Съда.

44. Парламентът възразява, че Първоинстанционният съд се е ограничил до заключението, че посоченият текст няма юридически характер и поради това правилно е отхвърлил неговата приложимост.

IV — Правен анализ

А — *Разглеждане на правните основания на жалбата*

1. Първо правно основание, изведено от нарушение на правото на справедлив съдебен процес

45. По силата на член 58 от Статута на Съда основание за обжалване може да е само нарушение на процесуални правила, което накърнява интересите на жалбоподателя. С първото си правно основание жалбоподателят оспорва по същество прилагането на член 111 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, което счита за незаконосъобразно, доколкото бил лишен от правото на справедлив съдебен процес.

46. Така жалбоподателят се позовава на нарушение на процесуални правила, с което се накърняват неговите интереси и права. Следователно това правно основание е допустимо. Ето защо е необходимо да се провери дали това твърдение за нарушение е също така основателно, тоест дали Първоинстанционият съд

е приложил неправилно член 111 от своя Процедурен правилник.

47. В съответствие с член 111 от неговия Процедурен правилник, когато иск или жалба са му явно неподсъдни или когато те са явно недопустими или явно лишени от всякакво правно основание, Първоинстанционният съд може, без да дава ход на делото, да се произнесе с мотивирано определение. Такова определение може да бъде постановено служебно на всеки етап от производството, без да е необходимо изслушване на страните по отношение на тази възможност [6]. От правна гледна точка тази процесуална разпоредба предоставя на Първоинстанционния съд както свобода на преценка по отношение на наличието на посочените по-горе правни условия, така и право на преценка дали да се произнесе с определение. При все това посочената разпоредба налага на Първоинстанционния съд задължението да мотивира своето решение във всеки отделен случай.

48. В този смисъл от постоянната съдебна практика следва, че съгласно тази разпоредба произнасянето с определение е възможно, когато Първоинстанционният съд смята, че въз основа на проверката на материалите от преписката по делото разполага с достатъчно данни, за да реши делото, с което е сезиран [7]. Случаят е бил такъв, както е видно от точка 23 от обжалваното определение. Първоинстанционният съд не само е приел, че разполага с всички факти, които са релевантни във връзка с произнасянето му, така че да отпадне необходимостта от насрочване на съдебно заседание, а освен това след преценка на представените факти се е уверил, че жалбата е следвало да бъде отхвърлена като явно недопустима и отчасти като явно неоснователна. Следователно в настоящия случай не може да бъде оспорвано от правна страна прилагането на член 111 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд като процесуално правило.

49. Следва да се допълни, че жалбоподателят не излага в подробности доколко му е било отказано правото да изложи съображенията си, които той все още не е могъл да представи в писмена форма. Поспециално жалбоподателят не успява да обясни кои доводи на Парламента би оспорвал в рамките на състезателно производство.

50. Следователно първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

2. Второ правно основание, изведено от нарушение на правото на безпристрастен съд

51. Анализът на твърдяното от жалбоподателя нарушение на принципа за безпри-

6 — В този смисъл Rengeling, H.-W./Middeke, A./Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, München 2003, § 26, 18, p. 463; Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I., *Procedural Law of the European Union*, 2. ed., London 2006, 24—112, p. 577.

7 — Определение от 9 юли 1991 г. по дело Minic/Сметна палата (T-48/91, Recueil, стр. II-479, точка 11) и Определение от 8 декември 1999 г. по дело Euro-Lex/СХВП (T-79/99, Recueil, стр. II-3555, точка 10).

страстност на съда в рамките на първоинстанционното производство изисква преди всичко някои уточнения от фактическа страна.

52. Жалбоподателят твърди, че двете жалби, подадени от него по делата T-146/04 и T-132/06, били разгледани по същество от едни и същи съдии. Това твърдение обаче е вярно само доколкото всички членове на втори състав на Първоинстанционния съд, сезиран по дело T-132/06, също така са взели участие в разглеждането на дело T-146/04, което е било разпределено на втори разширен състав. От друга страна, двама от съдиите, взели участие в разглеждането на дело T-146/04, не са участвали в разглеждането на дело T-132/06. Освен това, както жалбоподателят правилно посочва, по въпросните дела едни и същи съдии са упражнявали функцията на председател на състав и на съдия докладчик.

53. Според жалбоподателя това обстоятелство е достатъчно, за да се установи нарушение на правото на справедлив съдебен процес пред безпристрастен съд, прогласено в член 6, алинея 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана понататък „ЕКПЧ“) и в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата на основните права“). Той счита, че съблюдаването на този принцип изисква, включително когато се касае за едно и също равнище на юрисдикция, един и същи съдия да не може да разглежда дело, основаващо на факти, които са идентични или са в достатъчна степен свързани с фактите по дело, в чието разглеждане вече е участвал.

54. В това отношение в самото начало следва да се подчертае, че Общността все още не се е присъединила към ЕКПЧ [8], което по правни съображения изключва прякото прилагане на разпоредбите на това международно споразумение в общностния правов ред [9]. Независимо от това според постоянната съдебна прак-

8 — Още в своето Становище 2/94 от 28 март 1996 г. (Recueil, стр. I-1759) Съдът е стигнал до заключението, че съгласно действащото общностно право Общността все още не е разполагала с компетентност да се присъедини към ЕКПЧ. Все пак предстои Европейският съюз да създаде правните условия за присъединяване. Така член I-9, параграф 2 от Договора за създаване на Конституция за Европа (ОВ C 310, 2004 г., стр. 1) предвиждаше такова присъединяване към ЕКПЧ. Понастоящем тази компетентност е възпроизведена в член 6, параграф 2 от Договора за Европейския съюз във вида, в който е изменен с Договора от Лисабон (ОВ C 115, 2008 г., стр. 1). Допълнителният протокол № 14 към ЕКПЧ от 13 май 2004 г., съдържащ преди всичко разпоредби относно реформата на Европейския съд по правата на човека, от своя страна предвижда в член 17 допълнение на член 59 от ЕКПЧ, което гласи: „Европейският съюз може да се присъедини към настоящата конвенция“.

9 — По силата на член 281 ЕО Общността притежава юридическа правосубектност и като субект на международното право е обвързана от гледна точка на международното договорно право по принцип само от ратифицираните от нея международни договори. От своя страна член 300, параграф 7 ЕО урежда задължителната сила на тези споразумения вътре в Общността, като задължава институциите на Общността и държавите членки да прилагат и спазват споразуменията на Общността. Съгласно постоянната съдебна практика споразуменията на Общността, сключени надлежно и при спазване на изискванията на първичното право, представляват „неразделна част от общностния правен ред“. Условие и референтен момент по отношение на валидността на международното договорно право в рамките на общностния правов ред е влизането в сила на съответното споразумение, тоест задължителният характер на международното публично право за Общността (вж. Решение от 30 април 1974 г. по дело Haegeman (181/73, Recueil, стр. 449, точка 5), Решение от 26 октомври 1982 г. по дело Kupferberg (104/81, Recueil, стр. 3641, точки 11—13), Решение от 11 септември 2003 г. по дело Комисия/Съвет (C-211/01, Recueil, стр. I-8913, точка 57). Lenaerts, K. и Van Nuffel, P., *Constitutional Law of the European Union*, 2. ed., London, 2005, 17-092, стр. 740, също приемат като референтен момент влизането в сила на дадено споразумение на Общността. Те обаче посочват, че за Общността може да бъде задължително и споразумение, сключено от държавите членки, по-специално когато Общността поема задължението да упражнява правомощията си в съответствие с това споразумение. В това отношение тези автори се позовават на Женевската конвенция от 28 юли 1951 г. и на Протокола от 31 януари 1967 г. относно статута на бежанците, упоменати в член 63, първа алинея ЕО, без обаче да споменават ЕКПЧ. Освен това, макар в своя Меморандум за разбирателство от 10 и 11 май 2007 г. Съветът на Европейския съюз и Съветът на Европа да са се споразумели да си сътрудничат в областта на законотворчеството, те същевременно все пак потвърждават своята независимост при вземане на решения.

тика основните права са неразделна част от общите правни принципи, чието спазване Съдът е длъжен да осигури [10]. При това той се ръководи от общите конституционни традиции на държавите членки и от изискванията, съдържащи се в международните актове за защита на правата на човека, в чието сключване държавите членки са участвали или към които са се присъединили. В този контекст особено значение се отдава на ЕКПЧ [11].

55. Тази съдебна практика е залегнала в основата на член 6, параграф 2 ЕС в хода на последващото развитие на европейския интеграционен процес. Съгласно тази разпоредба Европейският съюз спазва основните права, гарантирани в подписаната на 4 ноември 1950 г. в Рим ЕКПЧ и произтичащи от общите конституционни традиции на държавите членки, като основни принципи на общностното право.

56. За отговора на първия преюдициален въпрос на първо място е от значение текстът на член 6, алинея 1 от ЕКПЧ, според който всяко лице, при определянето на неговите граждански права и задължения или при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Това основно право е изразено по подобен начин в член 47 от Хартата на основните права.

57. Въз основа на тези две разпоредби стигам до извода, че установеното в тях и признато от практиката на Съда право на справедлив съдебен процес [12] по необходимост включва гаранцията за независим и безпристрастен съд. Този анализ неотдавна бе потвърден от Съда в Решение от 1 юли 2008 г. по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др. (C-341/06 P и C-342/06 P) [13] във връзка с изискванията на правовата държава по отношение на определянето на членовете на съдебен състав, като Съдът определя посочените по-горе гаранции като „крайъгълен камък на правото на справедлив съдебен процес“, чието спазване Съдът трябва служебно да провери, когато се твърди нарушение на това право и оспорването по този въпрос на пръв поглед не изглежда явно неоснователно [14].

10 — Вж. Становище 2/94, посочено по-горе в бележка под линия 8, точка 33, както и Решение от 12 юли 1957 г. по дело Algera (7/56, 3/57—7/57, Recueil, стр. 82, точка 117), Решение от 12 ноември 1969 г. по дело Stauder (26/69, Recueil, стр. 419, точка 17), и Решение от 29 май 1997 г. по дело Kremzow (C-299/95, Recueil, стр. I-2629, точка 14).

11 — Вж. например Решение по дело Stauder (посочено по-горе в бележка под линия 10, точка 7), Решение от 14 май 1974 г. по дело Nold (4/73, Recueil, стр. 491), Решение от 13 декември 1979 г. по дело Hauer (44/79, Recueil, стр. 3727, точка 15), Решение от 15 май 1986 г. по дело Johnston (222/84, Recueil, стр. 1651, точка 18), Решение от 28 март 2000 г. по дело Krombach (C-7/98, Recueil, стр. I-1935, точка 25), Решение от 6 март 2001 г. по дело Connoly/Комисия (C-274/99 P, Recueil, стр. I-1611, точка 37), Решение от 12 юни 2003 г. по дело Schmidberger (C-112/00, Recueil, стр. I-5659, точка 71), Решение от 27 юни 2006 г. по дело Парламент/Съвет (C-540/03, Recueil, стр. I-5769, точка 35), Решение от 18 януари 2007 г. по дело Öcalan/Съвет (C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 76), Решение от 26 юни 2007 г. по дело Ordre des barreaux francophones et germanophones и др. (C-305/05, Сборник, стр. I-5305, точка 29), Решение от 14 февруари 2008 г. по дело Varec (C-450/06, Сборник, стр. I-581, точка 44) и Решение от 8 май 2008 г. по дело Weiss und Partner (C-14/07, Сборник, стр. I-3367, точка 57).

12 — Решение по дело Ordre des barreaux francophones и germanophones и др. (посочено по-горе в бележка под линия 11, точка 29).

13 — C-341/06 P и C-342/06 P, Сборник, стр. I-4777.

14 — Вж. бележка под линия 13, точка 46. В това отношение Съдът се позовава първо на Решението на Европейския съд по правата на човека по дело Remli/Франция от 23 април 1996 г. (индивидуална жалба № 16839/90, точка 48), в което се посочва задължението на всяка национална юрисдикция да проверява дали членовете на конкретния й състав спазват принципа за безпристрастност. По-нататък Съдът се позовава на собствената си съдебна практика относно въпросите, които трябва да бъдат проверени служебно (вж. Решение от 2 април 1998 г. по дело Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 67 и Решение от 20 февруари 1997 г. по дело Комисия/Daffix, C-166/95 P, Recueil, стр. I-983, точка 25). Така Съдът възприема по същество съдебната практика на Европейския съд по правата на човека с действие по отношение на общностното право.

58. Налице е функционална връзка между понятията „независимост“ и „безпристрастност“, доколкото първото понятие е предпоставка за второто. Понятието „безпристрастен“ се отнася главно до субективната нагласа на съдиите [15]. Те следва да стоят над страните по делото и да постановяват, без да са лично пристрастни, решенията си обективно и добросъвестно [16]. Актуалният принцип на безпристрастност, признат и в правопорядъците на държавите членки, води началото си от максимата от римското право „nemo debet esse iudex in propria causa“ [17].

59. От съдебната практика на Европейския съд по правата на човека следва, че под понятието „безпристрастност“ по смисъла на член 6, алинея 1 от ЕКПЧ по правило следва да се разбира отсъствието на предубеждение или пристрастност [18].

Според този съд безпристрастността е основна предпоставка за доверието на едно демократично общество в правосъдието [19]. Съгласно постоянната съдебна практика на Европейския съд по правата на човека безпристрастността на една юрисдикция може да бъде преценена въз основа на един субективен и един обективен критерии [20]. Първият критерий се състои в установяване на личното убеждение или личния интерес на съдията по дадено дело, като безпристрастността на съдията се предполага до доказване на противното [21]. Вторият критерий изисква да се провери дали съдията е дал достатъчно гаранции за изключването на всякакви основателни съмнения в неговата безпристрастност [22].

60. В настоящия случай следва да се отбележи, че жалбоподателят не се позовава на никакви доводи, които биха могли да потвърдят съществуването на пристрастност на трима съдии, участвали в разглеждането на делата. Поради това за тях важи презумпцията за безпристрастност. Както впоследствие жалбопо-

15 — Според Calliess, G.-P., „Judicial Independence and Impartiality in International Courts“, *International Conflict Resolution*, Tübingen, 2006, p. 144, принципът на безпристрастност се проявява в липсата на неправомерно влияние и липсата на пристрастност на съдиите по отношение на страните в производството. Според Decaux, E. и Imbert, P.-H., *La Convention européenne des droits de l'homme* (под редакцията на Von Luis-Edmond Pettiti), 2. ed., art. 6, p. 260, на първо място следва да се установи как е разсъждавал даден съдия при конкретните обстоятелства и дали е имал специална причина да постави ищеца или жалбоподателя в по-неблагоприятно положение.

16 — В този смисъл Frowein, J./Peukert, W., *Europäische Menschenrechtskonvention*, Kehl/Straßburg/Arlington 1985, art. 6, 94, p. 153. Според Krekeler, W., „Der befangene Richter“, *Neue Juristische Wochenschrift*, 1981 г., p. 1633 принципът на безпристрастната неутралност изисква от съдията във всяко производство, по което е сезиран, независимо от етапа от производството, да не позволява да бъде повлиян от ирелевантни, необективни фактори. Той трябва да решава съответното отнесено до него дело независимо от лицето, само въз основа на фактите по делото и единствено според закона.

17 — Вж. Също Kanska, K., „Towards Administrative Human Rights in the EU — Impact of the Charter of Fundamental Rights“, *European Law Journal*, 2004, p. 313, която извежда изискването за безпристрастност от тази максима от римското право. Marriott, A., „Conflicts of Interest — A Way Forward?“, annexe № 8 (към *Betriebs-Berater* 2003, fas. 47, p. 3) свързва с тази максима принципа за независимост и принципа за безпристрастност на органа по уреждане на спорове. Принципът от римското право гласи буквално, че никой не бива да бъде съдник за себе си (вж. Liebs, D., *Lateinische Rechtsregeln und Rechtssprichwörter*, München 1998, p. 145).

18 — Вж. ЕСПЧ, решение по дело Kyprianou/Кипър от 15 декември 2005 г. (индивидуална жалба № 73797/01, точка 118).

19 — Вж. ЕСПЧ, решение по дело Hauschildt/Дания от 24 май 1989 г. (индивидуална жалба № 10486/83, точка 48) и решение по дело Grieves/Обединено кралство от 16 декември 2003 г. (индивидуална жалба № 57067/00, точка 69).

20 — Решение по дело Lindon, Otchakovsky-Laurens и July/Франция от 22 октомври 2007 г. (индивидуални жалби № 21279/02 и № 36448/02, точки 75 и 76), решение по дело Forum Maritime S.A./Румъния от 4 октомври 2007 г. (индивидуални жалби № 63610/00 и № 38692/05, точка 116), решение по дело Schwarzenberger/Германия от 10 август 2006 г. (индивидуална жалба № 75737/01, § 38), решение по дело Grieves/Обединено кралство, посочено по-горе в бележка под линия 19, точка 69 и решение по дело Piersack/Белгия от 1 октомври 1982 г. (индивидуална жалба № 8692/79, серия A, № 53, § 30).

21 — Вж. решение по дело Piersack/Белгия (посочено по-горе в бележка под линия 20, точка 30) и решение по дело Le Compte, Van Leuven и De Meyere/Белгия от 23 юни 1981 г. (индивидуални жалби № 6878/75 и № 7238/75, серия A, № 43, стр. 25, § 58). Reid, K., *A Practitioner's Guide to the European Convention on Human Rights*, 2. ed., IIA-090, p. 114 и сл., отбелязва, че в практиката е много трудно да се обори тази презумпция, в резултат на което дори отрицателното становище на съдията по отношение на разглежданото от него дело не е достатъчно, за да се приеме, че е налице пристрастност.

22 — ЕСПЧ,„ешение по дело Findlay/Обединено кралство от 25 февруари 1997 г. (гндивидуална жалба № 22107/93, § 73).

дателят уточнява в устната фаза на производството, той не оспорва тяхното лично убеждение или отношение, а единствено обстоятелството, че са участвали в разглеждането на делата T-146/04 и T-132/06. От това следва необходимостта да се прилага единствено обективният критерий за проверка на безпристрастността на съда по отношение на неговия състав, заседавал по дело T-132/06 [23], имайки предвид, че в съответствие с практиката на Европейския съд по правата на човека от решаващо значение са точните обстоятелства на конкретния случай [24]. Макар в това отношение известно значение да има и личното становище на заинтересованото лице, то само за себе си не е решаващо. От значение е преди всичко дали загрижеността за съблюдаването на безпристрастността има своето обективно оправдание [25].

61. В самото начало следва да се отбележи, че макар жалбоподателят да се позовава на член 6, алинея 1 от ЕКПЧ, той все пак не се позовава на цялата релевантна съдебна практика на Европейския съд по правата на човека, която би могла да бъде в подкрепа на неговото правно основание. При все това анализът на досегашната съдебна практика позволява да се заключи, че застъпената от жалбоподателя теза е изцяло неоснователна.

62. От Решение по дело Schawarzenberger/Германия [26] следва, че само по себе си обстоятелството, че даден съд вече е постановил няколко решения по едно и също дело, не може да породи съмнение относно безпристрастността на този съд. Тези съображения са валидни например по отношение на решения, постановени от една и съща юрисдикция преди самото съдебно производство (pre-trial decisions) [27], но също така и по отношение на специфични обстоятелства, разгледани от Съда по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др. (C-341/06 P и C-342/06 P), по които от съдиите се иска отново да преразгледат дело, след като по-висшестоящ съд е отменил първоначалното им решение в резултат на обжалването му [28].

63. Налага се изводът, че от член 6, алинея 1 от ЕКПЧ не е възможно да се

23 — Вж.,ешение по дело Diennet/Франция от 26 септември 1995 г. (гндивидуална жалба № 18160/91, серия A, № 325/A, § 36) и,ешение по дело Hauschildt/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 19, точка 47), в които поради липса на доказателства за лична пристрастеност на националните съдии, които участват в разглеждането на делото, Европейският съд по правата на човека се основава единствено на обективната оценка на безпристрастността.

24 — Решение по дело Schwarzenberger/Германия (посочено по-горе в бележка под линия 20, § 42), Kœring-Joulin, R., «La notion européenne de tribunal indépendant et impartial au sens de l'article 6, par. 1, de la Convention européenne des droits de l'homme», *Revue de science criminelle et de droit pénal comparé*, 1990, p. 772, използва понятието „структурна безпристрастност" във връзка с изискванията на правовата държава към определянето на членовете на състава на дадена юрисдикция.

25 — Решение по дело Lindon, Otchakovsky-Laurens и July/Франция (посочено по-горе в бележка под линия 20, § 77), решение по дело Kyprianou/Кипър (посочено по-горе в бележка под линия 18, § 58), решение по дело Grieves/Обединено кралство (посочено по-горе в бележка под линия 19, § 69), Решение по дело Incal/Турция от 9 юни 1998 г. (Индивидуална жалба № 22678/93, § 71), решение по дело Findlay/Обединено кралство (посочено по-горе в бележка под линия 22, § 73) и решение по дело Hauschildt/Дания (посочено по-горе в бележка под линия 19, § 48).

26 — Посочено по-горе в бележка под линия 20, § 42.

27 — Решение по дело Schwarzenberger/Германия (посочено по-горе в бележка под линия 20, § 42, Решение по дело Hauschildt/Дания, посочено по-горе в бележка под линия 19, § 50 и решение на ЕСПЧ по дело Romero Martin/Испания от 12 юни 2006 г. (Индивидуална жалба № 32045/03).

28 — Решение по дело Schwarzenberger/Германия (посочено по-горе в бележка под линия 20, § 42), решение по дело Diennet/Франция (посочено по-горе в бележка под линия 23, § 38) и решение по дело Ringeisen/Австрия от 16 юли 1971 г. (серия A, № 13, стр. 40, § 97). Съдът стига до същия извод в Решение по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др., посочено по-горе в бележка под линия 13, точки 56—60. В това решение Съдът приема, че обстоятелството, че в даден съдебен състав участва inter alia съдия, който вече е заседавал в друг съдебен състав, разгледал същото дело, само по себе си не е достатъчно, за да се изведе заключение за незаконосъобразно определяне на членовете на този съдебен състав. Така Съдът възприема по същество правното становище на генералния адвокат Scharpston (вж. заключение, представено на 6 декември 2007 г. по същото дело, точки 58 и 59).

изведе обща забрана, според която един съдия не може да участва в разглеждането на същото дело. Независимо от това при преценката на обективната безпристрастност на една юрисдикция трябва да бъдат взети предвид допълнителни аспекти като например дали съдът се е произнесъл по същото дело или по две различни дела, както и дали членовете на състава, на който делото е било възложено или разпределено, и в двата случая са били едни и същи, и дали първото решение вече се е ползвало със сила на пресъдено нещо, в резултат на което съдът е бил обвързан от силата на пресъдено нещо на първото решение [29].

64. В това отношение на първо място трябва да се отбележи, че въпросните трима съдии със сигурност не са участвали в разглеждането на същото дело, а както процесуално, така и по същество са взели участие в решаването на две различни дела. Така например Първоинстанционният съд не е бил сезиран, за да преразглежда фактическите констатации, направени в първото производство. Независимо от идентичността по същество между фактите, дело T-132/06 действително е съдържало нови фактически елементи и е повдигнало нови правни въпроси, които Първоинстанционният съд е трябвало да прецени. Предметът на спора е бил различен, доколкото този път е засягал въпроса дали и доколко, като приема решението от 22 март 2006 г., Европейският парламент е изпълнил съдебното решение от 22 декември 2005 г.

65. Съдебно решение, постановено по жалба за отмяна, заведена по реда на член 230 ЕО, съставлява, както следва от член 231, втора алинея ЕО, конститутивно съдебно решение, с което се обявява пълната или частична отмяна на даден правен акт [30]. Общностният съд не може да се произнася по последиците от дадено съдебно решение, които надхвърлят нищожността, като например установяването или налагането на мерки въз основа на съдебното решение [31]. Следователно Първоинстанционният съд е можел едва във второто производство косвено да провери дали са били отстранени нередовностите на процедурата, довели до частичната нищожност на решението от 24 февруари 2004 г.

66. При тези обстоятелства предимството от разпределяне на дело на колегиален състав от съдии, част от които са участвали в първото производство, освен това се е изразявало във факта, че съдиите са били точно запознати с обстоятелствата, предхождащи спора, и са имали възможност да се съсредоточат върху новите правни въпроси. В това отношение горното също е било от интерес за доброто правораздаване.

67. По отношение на определянето на членовете на състава, разгледал дело T-132/06, считам, че именно въз основа на посочената по-горе съдебна практика на Европейския съд по правата на човека не може да се заключи, че е налице нарушение на принципа за безпристрастност. Що се отнася до възраженията на жалбопода-

29 — Вж. решение по дело Lindon, Otchakovsky-Laurens и July/Франция (посочено по-горе в бележка под линия 20, § 79), което касае участието на двама съдии в две съдебни производства, като постановеното по първото дело решение е придобило сила на пресъдено нещо. В споменатото дело Европейският съд по правата на човека заявява, че всеки друг съдия би бил обвързан от силата на пресъдено нещо на постановеното по първото дело решение, което означава, че участието им в разглеждането не е имало влияние върху постановяването на новото решение.

30 — Cremer, W., *Kommentar zu EUV/EGV* (в редакцията на Calliess/Ruffert), 3. ed., 2007, art. 231, 1; Rengeling, H. W./Middeke, A./Gellermann, M., *Handbuch des Rechtsschutzes in der Europäischen Union*, München, 2003, § 7, 107, p. 144.

31 — В този смисъл Cremer, W., цит. съч., посочено по-горе в бележка под линия 30, член 231, точка 1.

теля, че съдията докладчик по двете дела е било едно и също лице, считам за достатъчно да се посочи, че в Решение по дело по дело Chronopost и La Poste/UFEX и др.[32] Съдът уточнява, че върху преценката на безпристрастността не може да повлияе фактът, че на един и същ съдия е възложена функцията на съдия докладчик в две последователни дела, особено доколкото Първоинстанционният съд се произнася в колегиален състав.

68. На последно място, следва да се напомни, че никоя от страните не е обжалвала Решение от 22 декември 2005 г., в резултат на което това съдебно решение е придобило сила на пресъдено нещо. Следователно силата на пресъдено нещо на това съдебно решение е имала задължителен характер за съдиите, сезирани по дело T-132/06, така както и за всички други съдии. От това следва, че тяхното участие не би могло да има влияние върху разгледаните по това решение аспекти като например заключението, че Европейският парламент има право на възстановяване срещу жалбоподателя[33].

69. Следователно обективният критерий също така не допуска никакви съмнения относно безпристрастността на Първоинстанционния съд.

70. Въз основа на изложените по-горе съображения стигам до извода, че няма нарушение на правото на жалбоподателя на безпристрастен съд, гарантирано от общностното право. Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

32 — Посочено по-горе в бележка под линия 13, точка 53.
33 — Вж. точка 11 от настоящото заключение.

3. Трето правно основание, изведено от погрешна преценка на обхвата на Решение от 22 декември 2005 г.

71. От доводите, изтъкнати от жалбоподателя във връзка с третото правно основание, е видно, че той счита, че Решение на Първоинстанционния съд от 22 декември 2005 г. има за последица пълната отмяна на решението от 24 февруари 2004 г. в качеството му на правен акт. Според мен този подход се основава на погрешно тълкуване на въпросното съдебно решение.

72. Член 231 ЕО предвижда, че Съдът или Първоинстанционният съд обявява атакувания акт за недействителен, ако жалбата за отмяна на този акт е обоснована. При все това действието на това конститутивно съдебно решение не се разпростира непременно върху целия атакуван акт. В случай че този акт се състои от няколко части, които могат да бъдат отделени една от друга, и ако само една част противоречи на общностното право, то само тази част подлежи на отмяна[34]. Такъв случай на частична недействителност на даден акт е налице в случая по главното производство, както следва от тълкуването на Решение от 22 декември 2005 г.

73. Така в точка 84 от Решението от 22 декември 2005 г. Първоинстанционният съд установява, че решението от

34 — Вж. Решение от 13 юли 1966 г. по дело Consten и Grundig/Комисия (56/64 и 58/64, Recueil, стр. 321), Решение от 23 октомври 1974 г. по дело Transocean Marine Paint Association/Комисия (17/74, Recueil, стр. 1063, точка 21) и Решение от 6 март 1979 г. по дело Simmenthal/Комисия (92/78, Recueil, стр. 777, точка 107 и сл.).

24 февруари 2004 г. по същество съдържа две части, а именно, от една страна заключението на генералния секретар, че посочената в това решение сума е била недължимо изплатена на жалбоподателя и следва да бъде възстановена, а от друга страна, решението това събиране да се извърши чрез прихващане с надбавките, които е оставало да се изплатят на жалбоподателя. Въз основа на заключението, съдържащо се в точка 97 от това съдебно решение, а именно, че генералният секретар не е бил компетентен да разпореди въпросното прихващане, без това да му е възложено от Бюрото в съответствие с предвидената в член 27, параграф 4 от Правилника за разноски и надбавки процедура и поради това е било допуснато съществено нарушение на процесуално правило, довело до незаконосъобразност на решението, Първоинстанционният съд приема, че обжалваното решение трябва да бъде отменено, доколкото с него се разпорежда подобно прихващане. Следователно обявяването на недействителността се отнася единствено до втората част от решението. Първоинстанционният съд е повторил това заключение в точки 99 и 169, както и в диспозитива на съдебното решение.

74. От друга страна, Първоинстанционният съд отхвърля другите основания за нищожност, изтъкнати в подкрепа на жалбата и насочени срещу първата част от решението, поради което тази част не е засегната от решението за отмяна. Както Първоинстанционният съд правилно приема в точка 52 от обжалваното определение, така е установена законосъобразността на решението в останалата му част, тоест що се отнася до констатирането на неоснователното изплащане на сумите. От това следва, че за разлика от възприетото от жалбоподателя, решението от 24 февруари 2004 г. не е можело да се счита за нищожно в неговата цялост. Доколкото въпреки ясните доказателства за противното жалбоподателят погрешно е изходил от „несъществуването“ на останалата част от това решение, следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда [35] общностните актове по принцип се ползват от презумпция за законност, дори ако са опорочени. Следователно жалбоподателят е бил длъжен да обжалва Решение от 22 декември 2005 г., за да изключи изцяло правните последици на решението. Тъй като е пропуснал да направи това, той трябва да приеме окончателния характер на първата част от решението.

75. Както Първоинстанционният съд правилно заключава в точка 30 от обжалваното определение, частичната недействителност на решението от 24 февруари 2004 г. не е била пречка за възобновяване на процедурата по събиране на суми, открита срещу жалбоподателя — след отстраняване на нередовностите на процедурата чрез провеждане на процедурата, предвидена в член 27, точка 4 от Правилника за разноски и надбавки — още повече че съгласно постоянната съдебна практика [36] не е задължително отмяната на общностен акт да засяга подготвителните

35 — Съгласно постоянната съдебна практика на Съда актовете на общностните институции по правило се ползват от презумпция за законност и произвеждат правно действие, докато не бъдат оттеглени, отменени в резултат на подадена жалба за отмяна или обявени за невалидни вследствие на преюдициално запитване или на възражение за незаконосъобразност (вж. Решение на Съда от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др., C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555, точка 48, Решение на Съда от 8 юли 1999 г. по дело Chemie Linz/Комисия, C-245/92 P, Recueil, стр. I-4643, точка 93 и Решение на Съда от 5 октомври 2004 г. по дело Комисия/Гърция, C-475/01, Recueil, стр. I-8923, точка 18).

36 — Решение от 13 ноември 1990 г. по дело Fedesa и др. (C-331/88, Recueil, стр. I-4023, точка 34) и Решение от 12 ноември 1998 г. по дело Испания/Комисия (C-415/96, Recueil, стр. I- 6993, точка 32).

актове. Следователно изпълнението на Решение от 22 декември 2005 г. не е налагало задължение за Парламента да отменя първата част от решението си и да възобновява напълно процедурата по събиране на суми.

76. Следователно това правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

4. Четвърто правно основание, изведено от невземане предвид доводите на жалбоподателя

77. Жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че не е взел предвид изтъкнатите от него доводи, целящи отмяна на решението от 22 март 2006 г. В това отношение той се позовава на заключенията на Първоинстанционния съд в точки 53 и 54 от обжалваното определение, според които доводите, насочени срещу първата част на посоченото решение, трябва да бъдат отхвърлени.

78. Първоинстанционният съд обосновава по същество решението си с мотива, че първата част от решението представлява просто повторение на първата част от решението от 24 февруари 2004 г., чиято законосъобразност е потвърдена в съдебното Решение от 22 декември 2005 г. Според Първоинстанционния съд, при положение че първата част от решението се ползва със силата на пресъдено нещо на съдебното решение, всички твърдения, с които законосъобразността на тази част от решението се оспорва, трябва да се отхвърлят като явно недопустими.

79. Считам за необходимо в самото начало да се уточни, че за разлика от това, което жалбоподателят посочва в своята жалба [37], заключенията на Първоинстанционния съд със сигурност не се отнасят до решението от 22 март 2006 г. в неговата цялост, а само до първата част от него, която по същество е идентична на първата част от решението от 24 февруари 2004 г.

80. Освен това твърденията на Първоинстанционния съд в точки 49—54 от обжалваното определение не могат да бъдат оспорени от правна страна. Поради посочената по-горе идентичност на съдържанието съответната част от решението от 22 март 2006 г. не представлява нов акт, а единствено акт с потвърждаващ характер, който не поражда нови правни последици и следователно е недопустим като предмет на жалба за отмяна [38]. В съответствие със съдебната практика на Съда [39], на която Първоинстанционният

37 — Точка 55 от жалбата.

38 — Решение от 25 октомври 1977 г. по дело Metro/Комисия (26/76, Recueil, стр. 1875, точка 4), Решение от 15 декември 1988 г. по дело Irish Cement/Комисия (166/86 и 220/86, Recueil, стр. 6473, точка 16), Решение от 11 януари 1996 г. по дело Zunis Holding и др./Комисия (C-480/93 P, Recueil, стр. I-1, точка 14) и Решение от 5 май 1998 г. по дело Обединено кралство/Комисия (C-180/96, Recueil, стр. I-2265, точка 28 и сл.),. Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1997 г. по дело Mutual Aid Administration Services/Комисия (T-121/96 и T-151/96, Recueil, стр. II-1355, точка 48), Решение от 27 ноември 1997 г. по дело Tremblay и др./Комисия (T-224/95, Recueil, стр. II-2215, точка 49), Решение от 16 септември 1998 г. по дело Waterleiding Maatschappij/Комисия (T-188/95, Recueil, стр. II-3713, точки 88—141) и Определение на Първоинстанционния съд от 16 март 1998 г. по дело Goldstein/Комисия (T-235/95, Recueil, стр. II-523, точка 41). Вж. също Cremer, W., цит. съч., посочено по-горе в бележка под линия 30, член 230, точка 19; Lenaerts, K./Arts, D./Maselis, I., цит. съч. (бележка под линия 6), точка 7-016, стр. 212.

39 — Първоинстанционният съд се позовава на Решение от 16 февруари 1965 г. по дело Barge/Върховен орган (14/64, Recueil, стр. 74). Вж. също Решение от 11 май 1989 г. по дело Maurissen и Union Syndicale/Сметна палата (193/87 и 194/87, Recueil, стр. 1045, точка 26) и Решение на Първоинстанционния съд от 27 октомври 1994 г. по дело Chavane de Dalmassy и др./Комисия (T-64/92, Recueil FP, стр. I-A-227 и II-723, точка 25), съгласно което жалбата срещу потвърждаващо решение е допустима само ако потвърденото решение е станало окончателно по отношение на заинтересованото лице, без да е било обжалвано по съдебен ред в определения срок.

съд се позовава в точка 51 от обжалваното определение, се налага изводът, че първата част от решението от 22 март 2006 г. се ползва от силата на присъдено нещо на първата част от решението от 24 февруари 2004 г.

81. Следователно Първоинстанционният съд правилно заключава, че насочените срещу това решение твърдения на жалбоподателя е трябвало да бъдат отхвърлени като явно недопустими. Следователно това правно основание трябва също да се отхвърли като неоснователно.

5. Пето правно основание, изведено от невземане предвид форсмажорни обстоятелства

82. Жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че позовавайки се на силата на пресъдено нещо на решението от 24 февруари 2004 г., е отказал да разгледа неговото правно основание, изведено от непреодолима сила, въпреки че подобно правно основание не било изтъкнато в жалбата срещу това решение. Всъщност за разлика от приетото от Първоинстанционния съд, жалбоподателят счита, че не се касаело за преразглеждането на правно основание, чиято преценка вече е направена в Решение от 22 декември 2005 г. Жалбоподателят поддържа, че като непреодолима сила трябвало да се счита обстоятелството, че испанското министерство на правосъдието не било отговорило на писмото му от 15 април 2006 г., с което той искал да му се предостави копие от иззети документи, свързани с парламентарния му мандат.

83. Понятието от общностното право за непреодолима сила, респективно за случайно събитие, по принцип включва само извънредни и непредвидими събития, върху които позоваващият се на непреодолима сила не е имал влияние и чиито последици не са могли да бъдат избегнати въпреки положената дължима грижа [40]. От това следва, че както понятието за непреодолима сила, така и понятието за случайно събитие включват обективен елемент, свързан с извънредни и външни за икономическия оператор обстоятелства, и субективен елемент, произтичащ от задължението на заинтересованото лице да се предпази от последиците на извънредното събитие, като вземе подходящи мерки, без да прави прекалени жертви [41].

84. Не може да бъде прието твърдението на жалбоподателя, че Първоинстанционният съд не е направил преценка на

40 — Постоянна съдебна практика, вж. например Решение от 5 февруари 1987 г. по дело Denkavit (145/85, Recueil, стр. 565, точка 11), Решение от 7 декември 1993 г. по дело Huygen (C-12/92, Recueil, стр. I-6381, точка 31), Решение от 17 октомври 2002 г. по дело Parras Medina (C-208/01, Recueil, стр. I-8955, точка 19), Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Германия (C-105/02, Recueil, стр. I-9659, точка 89), Решение от 5 октомври 2006 г. по дело Комисия/Белгия (C-377/03, Recueil, стр. I-9733, точка 95) и Решение от 18 декември 2007 г. по дело Société Pipeline Méditerranée et Rhône (C-314/06, Сборник, стр. I-12237, точка 23).

41 — Решение от 15 декември 1994 г. по дело Bayer/Комисия (C-195/91 P, Recueil, стр. I-5619, точка 32) и Определение от 18 януари 2005 г. по дело Zuazaga Meabe/СХВП (C-325/03 P, Recueil, стр. I-403, точка 25).

третото му правно основание, изведено от непреодолима сила. В това отношение следва да се напомни, че още по дело T-146/04 [42] и по дело T-132/06 [43] жалбоподателят се е позовал на невъзможността си да представи някои от своите счетоводни документи. В двата случая той обяснява това със задържането на неговия касиер и с изземването на многобройни счетоводни документи от страна на испанските и френските власти, както и със запора върху сумата от 200 304 EUR от страна на първия съдия-следовател към Tribunal de grande instance Paris. Независимо от факта, че едва по дело T-132/06 жалбоподателят изрично квалифицира тези обстоятелства като непреодолима сила, видно е, че още по дело T-146/04 той се е позовал на обстоятелства, които според него са били непредвидими и извън неговата сфера на влияние и поради това от правна гледна точка са представлявали непреодолима сила по смисъла на приведеното по-горе определение.

85. Първоинстанционният съд признава това, приемайки в точка 54 от обжалваното определение, че жалбоподателят се е основал по същество на същите доводи срещу първата част от обжалваното решение като тези, обобщено изложени в точка 147 от Решение от 22 декември 2005 г. Както Първоинстанционният съд също установява, предвид факта че тези доводи са били отхвърлени още с това съдебно решение и че последното вече се е ползвало със сила на пресъдено нещо, Първоинстанционният съд е имал основания да ги отхвърли като недопустими, позовавайки се на окончателния характер на първата част от решението.

86. Поради това е необходимо да се разгледа само твърдението за липса на отговор от испанското министерство на правосъдието на писмото от 15 април 2006 г. Независимо дали само липсата на отговор на едно писмо сама по себе си би могла да представлява непреодолима сила, следва да се отбележи, че жалбоподателят се позовава на това обстоятелство за първи път в рамките на настоящото производство по обжалване. Вярно е, че в първоинстанционното производство този довод се появява във връзка с единадесетото правно основание, изведено от твърдението за грешки в преценката при приемането на обжалваното решение [44], а не във връзка с третото правно основание, изведено от съществуването на форсмажорни обстоятелства [45]. Така Първоинстанционният съд разглежда този довод в контекста на единадесетото правно основание съобразно посочената в жалбата поредност и го отхвърля заедно с другите доводи. Отхвърлянето на единадесетото правно основание като явно недопустимо не се оспорва от самия жалбоподател.

87. Освен това бих желала да обърна внимание на факта, че според жалбоподателя въпросното писмо е било изпратено до испанското министерство на правосъдието на 15 април 2006 г., тоест почти един месец след приемането на обжалваното решение от 22 март 2006 г. Следователно липсата на реакция от страна на испанските власти на това писмо не е могло да има влияние върху решението на Парламента. В това отношение изтъкнатите от жалбоподателя доводи са неотносими.

42 — Вж. Решение по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (посочено по-горе в бележка под линия 5, точка 147).

43 — Вж. точка 67 от жалбата по дело T-132/06.

44 — Вж. точки 94—98 (по-конкретно точка 96) от жалбата по дело T-132/06.

45 — Вж. точки 66—69 от жалбата по дело T-132/06.

88. От това следва, че това правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

6. Шесто правно основание, изведено от невземане предвид доводите относно нарушение на принципа на добрата администрация

89. Според преобладаващото становище в правната доктрина [46] принципът на добрата администрация, на който жалбоподателят се позовава във връзка с шестото си правно основание, не е отделен принцип на административното право, а обединява няколко принципа или в известен смисъл представлява събирателно понятие за всички или някои принципи на административното право. Понякога то се използва като синоним за принципите, на които се основава административното производство в правовата държава. Принципът на добрата администрация налага по-специално на националните власти да поправят допуснати грешки или пропуски [47], да провеждат производствата по безпристрастен и обективен начин [48] и да вземат решение в разумен срок [49]. Освен това този принцип включва задължението на властите за полагане на дължимата грижа и за полагане на грижа [50], както и правото на изслушване, тоест задължението на властите да предоставят на заинтересованите лица възможност да изложат своята гледна точка [51] и задължението за мотивиране на решението [52].

90. При все това принципите, които действително включват понятието „принцип на добрата администрация“, подлежат на промяна и невинаги е лесно да бъдат точно определени. Освен това е трудно да се прецени дали се касае за принципи, които единствено администрацията трябва да вземе предвид, или за права, които се предоставят на частноправния субект като субективно право да изисква от администрацията определено

46 — В този смисъл Wakefield, J., *The right to good administration*, Alphen, 2007, p. 23; Lais, M., „Das Recht auf eine gute Verwaltung unter besonderer Berücksichtigung der Rechtsprechung des Europäischen Gerichtshofs“, *Zeitschrift für europarechtliche Studien,* 2002, Heft 3, S. 453, 454 и Dutheil de la Rochère, J., „The EU Charter of Fundamental Rights, Not Binding but Influential: the Example of Good Administration“, *Continuity and change in EU law: essays in honour of Sir Francis Jacobs*, 2008, p. 169, които застъпват тезата за съвкупност от няколко принципа. Lenaerts, K./Van Nuffel, P., цит. съч., посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 17-069, стр. 713, също така предпоставят наличието на множество правни принципи, които се изброяват като „принципи на добрата администрация“. Martínez Soria, J., „Die Kodizes für gute Verwaltungspraxis“, *Europarecht,* 2001, Heft 5, S. 685 посочва, че понятието „добра администрация“ се използва по различен начин. Тези схващания се обединяват около факта, че понятието включва задълженията на администрацията да предприема действия по отношение на гражданите. Този списък не следвало да бъде окончателен, а по-скоро открит с цел включването на нови аспекти на отношението между администрация и граждани.

47 — Решение от 12 май 1971 г. по дело Reinarz/Комисия (55/70, Recueil, стр. 379, точки 19 и 21).

48 — Решение на Първоинстанционния съд от 6 юли 2000 г. по дело Volkswagen/Комисия (T-62/98, Recueil, стр. II-2707, точка 245).

49 — Решение от 15 февруари 2001 г. по дело Австрия/Комисия (C-99/98, Recueil, стр. I-1101, точка 73).

50 — Решение от 23 октомври 1986 г. по дело Schwiering/Сметна палата (231/85, Recueil, стр. 3199, точка 18), Решение на Първоинстанционния съд от 15 декември 1999 г. по дело Petrotub и Republica/Съвет (T-33/98 и T-34/98, Recueil, стр. II-3837, точка 133).

51 — Решение от 28 май 1980 г. по дело Kuhner/Комисия (33/79 и 75/79, Recueil, стр. 1677, точка 25) и Решение на Първоинстанционния съд от 6 ноември 1994 г. по дело Lisrestal и др./Комисия (T-450/93, Recueil, стр. II-1177, точка 42).

52 — Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 1995 г. по дело Nölle/Съвет и Комисия (T-167/94, Recueil, стр. II-2589, точка 73).

действие или въздържане от определено действие [53]. В това отношение от значение е, от една страна, правният характер на източника, а от друга страна, нормативното съдържание на релевантните разпоредби.

91. Принципът на добрата администрация намира израз в множество разпоредби на първичното и на вторичното право, в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, в Кодекса за добро административно поведение на Европейския омбудсман, както и в процесуалните разпоредби, приети съответно от общностните институции в изпълнение на този кодекс. По подобен различен начин се проявява и техният обвързващ за институциите и органите на Общността характер в рамките на прякото прилагане на общностното право. При все това основният източник на вдъхновение при изработването на член 41 от Хартата на основните права, който понастоящем превръща принципа на добрата администрация в основно право на частноправния субект, от самото начало е било практика на Съда [54].

92. При това положение отправната точка на проверката дали като приема акт дадена общностна институция е нарушила принципа на добрата администрация, предвид липсата на правнообвързващ документ, с който се въвеждат в действие правата, произтичащи от член 41 от Хартата на основните права, по отношение на всички

53 — Wakefield, J., цит. съч., посочено по-горе в бележка под линия 46, стр. 23, отбелязва, че статутът на отделните правила, обхванати като цяло от принципа на добрата администрация, се различава в йерархията на правилата на общностното право и следователно те не са еднакво релевантни. Докато някои от тях изглежда не са нищо повече от правила за поведение, други са придобили статута на задължение с правнообвързваща сила. Считам, че тази теза намира подкрепа в дефиницията, която омбудсман Jacob Södermann дава през 1997 г. в своя ежегоден доклад до Парламента поради липсата на легална дефиниция на понятието „лошо администриране“ по смисъл на член 195, параграф 1 ЕО и което се използва оттогава. То е следното: „лошо администриране е налице, когато публичен орган не действа в съответствие с разпоредба или принцип, които имат задължителна сила спрямо него“. Както вече посочих в моето заключение, представено на 28 март 2007 г. по дело Internationaler Hilfsfonds/Комисия (C-331/05 P, Сборник, стр. I-5475, точка 68), от това определение следва, че като случай на лошо администриране по принцип трябва да се разглежда не само нарушението на задължителните норми, но и всяко нарушение на принципите на добро административно поведение, които и без да са задължителни, по правило се определят като „soft law“. Следва също да се има предвид заключението на генералния адвокат Slynn, представено на 23 октомври 1983 г. по дело Tradax/Комисия (64/82, Recueil, стр. 1359, точка 1387), в което генералният адвокат изразява съмнение, че няма общ правен принцип, според който изискванията по отношение на добрата администрация да са непременно правнообвързващи. Дори дадена добре функционираща архивираща система да е важна съставна част от добрата администрация, все пак ползването на това не може да бъде защитавано по съдебен ред. В това отношение генералният адвокат счита, че е възможно законодателството и добрата администрация до известна степен да се припокриват, но че не са непременно с едно и също значение.

54 — Според Kanska, K., цит. съч. (посочено по-горе в бележка под линия 17, стр. 304) общностната съдебна практика е била главният източник на вдъхновение за Конвента при изработването на член 41 от Хартата на основните права. Прочитът на правно необвързващите разяснения на Конвента относно Хартата на основните права разкрива, че тази разпоредба се основава на съществуването на правова общност, чиито характеристики са развити в съдебната практика, утвърдила по-специално принципа на добрата администрация (вж. inter alia Решение от 31 март 1992 г. по дело Burban/Парламент, C-255/90 P, Recueil, стр. I-2253, Решение на Първоинстанционния съд по дело Nölle/Съвет и Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 52 и Решение от 9 юли 1999 г. по дело New Europe Consulting и Brown/Комисия, T-231/97, Recueil, стр. II-2403). Съдържанието на това право, посочено в първите два параграфа от член 41 от Хартата на основните права, произтича от съдебната практика (Решение от 15 октомври 1987 г. по дело Heylens, 222/86, Recueil, стр. 4097, точка 15, Решение от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem, 374/87, Recueil, стр. I-3283 и Решение от 21 ноември 1991 г. по дело TU München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, както и Решение по дело Lisrestal и др./Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 51 и Решение по дело Nölle/Съвет и Комисия, посочено по-горе в бележка под линия 52), а що се отнася до задължението за мотивиране — от член 253 ЕО. Относно ролята на общностните юрисдикции за развитието на общите правни принципи на процесуалното право на Общността вж. Schwarze, J., *European Administrative Law*, 1 ed., London, 2006, p. 59 и сл.

институции и органи на Общността [55], трябва да бъде винаги практиката на Съда [56].

93. Ето защо, от една страна, Първоинстанционният съд основателно се позовава в точка 72 от обжалваното определение на ненормативния характер на резолюцията от 6 септември 2001 г. [57], с която Парламентът по предложение на Европейския омбудсман е приканил Комисията да отправи подходящо предложение за регламент на основание на член 308 ЕО с цел въвеждането на единни правила за добро административно поведение. При липсата на правнообвързващ характер жалбоподателят не може да предяви никакво право въз основа на тази резолюция [58], нито въз основа на Кодекса, изготвен от самия Европейски омбудсман и служещ единствено като модел за приемането на собствен кодекс за поведение от общностните институции.

94. От друга страна, жалбоподателят е прав, че при разглеждането на седмото правно основание в подкрепа на неговата жалба, Първоинстанционният съд е бил длъжен да се позове и на други правни източници, а не да се ограничава само с член 20 от посочения по-горе кодекс за добро административно поведение, още повече че в жалбата си жалбоподателят изрично се е позовал на член 41 от Хартата на основните права [59]. Независимо от това този пропуск сам по себе си не може да обоснове отмяната на обжалваното определение, тъй като мотивите, на които Първоинстанционният съд основава решението си да отхвърли седмото правно основание отчасти като недопустимо и отчасти като неоснователно, след правен анализ се оказват състоятелни.

55 — В своето изказване от 2 февруари 2000 г. пред Конвента, в което се произнася в полза на включването на правото на добрата администрация, Европейският омбудсман подчертава необходимостта от прилагането на този принцип посредством приемането на правила с цел осигуряването на добро административно поведение. В доклада на Европейския парламент за положението с основните права в Европейския съюз също се отбелязва, че приемането на кодекс за добро административно поведение е абсолютно необходимо за практическото прилагане на член 41 от Хартата на основните права (доклад „Cornillet“ от 21 юни 2001 г. „Положението с основните права в Европейския съюз“, A-0223/2001, стр. 113 и сл.). В резултат на проучване, адресирано от Европейския омбудсман до всички общностни институции и органи, се оказва, че подобни правила не съществуват. Тогава той изготвя примерен кодекс за добро административно поведение и го разпраща на общностните институции и органи с препоръката да се приемат съответни процедурни правила. Тези правила е трябвало да бъдат публикувани под формата на решения в *Официален вестник на Европейския съюз*. Докато децентрализираните агенции приемат примерния кодекс, Комисията публикува процедурни правила под заглавието „Кодекс за добро административно поведение“, но не като решение, а като приложение към нейния процедурен правилник (ОВ L 308, 2000 г., стр. 26—34).

56 — Вж. също Lais, M., цит. съч. (посочено по-горе в бележка под линия 46, стр. 461), който застъпва становището, че по отношение на правото на добрата администрация и на отделните му съставни елементи преди всичко се прилагат развитите в практиката на Съда условия и ограничения, както и формулираното от Съда съдържание.

57 — Резолюция на Европейския парламент от 6 септември 2001 г. относно специалния доклад на Европейския омбудсман пред Европейския парламент в резултат от проведено по собствена инициатива проучване относно съществуването и обществения достъп до кодекс за добро административно поведение в различните институции и органи на Общността (C5-0438/2000—2000/2212 (COS).

58 — Според Lenaerts, K./Van Nuffel, P., цит. съч. (посочено по-горе в бележка под линия 9, точка 17-140, стр. 783) „резолюциите“ спадат към други актове, неупоменати в член 249 ЕО, които общностните институции могат да приемат. Те обаче отбелязват, че подобни актове невинаги имат за цел пораждане на правни последици. Schoo, J., *EU-Kommentar* (под редакцията на Jürgen Schwarze), 1. ed., Baden-Baden, 2000, art. 189 ЕО, 11, p. 1732, класифицира политическите резолюции и исканията за предприемане на действия, отправени до други институции, като актове, които Европейският парламент приема като политически дискусионен форум, а не като законодателен орган. Резолюцията от 6 септември 2001 г. може да бъде класифицирана като покана, отправена до Комисията, да упражни правото си на инициатива в рамките на общностната законодателна процедура.

59 — Вж. точки 49, 50 и 86 от жалбата. В миналото Първоинстанционният съд разглеждаше нарушения на принципа на добрата администрация и сам се позоваваше на член 41 от Хартата на основните права. Вж. Решение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2002 г. по дело max.mobil/Комисия (T-54/99, Recueil, стр. II-313, точка 48), което се отнася до правото на надлежно и безпристрастно разглеждане на жалба, и Решение от 13 юли 2005 г. по дело Sunrider/СХВП (T-242/02, Recueil, стр. II-2793, точка 51) във връзка с принципа за спазване на разумен срок като съставна част от принципа на добрата администрация.

95. Така, от една страна, на твърдението на жалбоподателя, че не бил информиран за решението на Бюрото от 1 февруари 2006 г., в точка 72 от обжалваното определение Първоинстанционният съд възразява, че то не представлява окончателно решение, което уврежда жалбоподателя. Действително, на първо място, следва да се отбележи, че адресат на решението на Бюрото от 1 февруари 2006 г. не е жалбоподателят, а генералният секретар на Парламента. Освен това от правна гледна точка това решение има характер на възлагане от Бюрото на генералния секретар съгласно процедурата, предвидена в член 27, точка 4 от Правилника за разноски и надбавки, да се извърши възстановяването на неоснователно изплатените суми чрез прихващане. Това възлагане обаче е релевантно само за отношенията между Бюрото и генералния секретар и самото то не поражда никакви последици спрямо трети лица. Единствено упражняването на възлагането посредством приемането на решението от 22 март 2006 г. би могло да засегне правата на жалбоподателя и в резултат на това да причини самостоятелно увреждане. Както Първоинстанционният съд правилно установява, от това следва, че на жалбоподателя е трябвало да бъде съобщено решението от 22 март 2006 г., което го засяга пряко, а не решението от 1 февруари 2006 г.

96. От друга страна, в точка 33 от обжалваното определение Първоинстанционният съд отбелязва, че решението от 1 февруари 2006 г. не е представлявало използвано срещу жалбоподателя доказателство, за което последният е трябвало да знае [60]. Поради това Първоинстанционният съд правилно заключава, че не е налице нарушение на правото на защита на жалбоподателя.

97. Така Първоинстанционният съд приема, че Парламентът не е бил длъжен да съобщава на жалбоподателя съдържанието на това решение. Следователно не е било нарушено правото на жалбоподателя да бъде информиран, представляващо само един аспект от принципа на правото на защита в административното производство.

98. Налага се изводът, че Първоинстанционният съд основателно е отхвърлил седмото правно основание отчасти като недопустимо и отчасти като неоснователно. Доколкото от това решение не следва, че е налице нарушение на принципа на добрата администрация, и това правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

Б — *Заключение от анализа*

99. Предвид изложените по-горе съображения жалбата трябва да се отхвърли като неоснователна. Следователно тя трябва да се отхвърли в нейната цялост.

60 — В това отношение Първоинстанционният съд се е позовал на общностната съдебна практика, вече цитирана в точка 118 от Решение по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (посочено по-горе в бележка под линия 5) във връзка с общия принцип за зачитане на правото на защита, съгласно който всяко лице, спрямо което общностната администрация отправя твърдение за нарушение, трябва да има възможност да изложи становището си по всеки документ, който общностната администрация възнамерява да използва срещу него.

V — По съдебните разноски

100. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Европейският парламент е направил искане за осъждането на жалбоподателя и последният е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

VI — Заключение

101. В светлината на изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

— да отхвърли жалбата в нейната цялост;

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски във връзка с производството по обжалване.